

РЕШЕНИЕ

№ 407

гр. Шумен, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XI-И СЪСТАВ (Н), в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ростислава Янк. Георгиева

при участието на секретаря И.Й.Д.
като разгледа докладваното от Ростислава Янк. Георгиева Административно наказателно дело № 20223630200947 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление №22-0869-000074 от 10.02.2022 год. на Началник сектор в ОД на МВР – гр.Шумен, сектор Пътна полиция, с което на В. И. И., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** са наложени административни наказания “глоба” в размер на 200 /двеста/ лева и “лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 /шест/ месеца на основание чл.175, ал.3, предл.второ от ЗДвП за нарушение по чл.140 , ал.1 от ЗДвП и „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева на основание чл.181, т.1 от ЗДвП. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление само в частта по пункт първи, като необосновано и незаконосъобразно.

В съдебно заседание не се явява лично. Явява се упълномощен представител, който поддържа жалбата на изложените в нея съображения. Отново заявява, че обжалват наказателното постановление единствено в частта по пункт първи, като излага конкретни правни съображения в подкрепа на направеното искане.

Процесуалният представител на Началник Сектор към ОД на МВР – гр.Шумен - административно-наказващ орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл.61, ал.1 от ЗАНН в заседание оспорва жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено изцяло.

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.320 от НПК, поради което се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество жалбата е **основателна**, поради следните правни съображения:

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.01.2022 год. жалбоподателката В. И. И. управлявала собствения си лек автомобил марка „Ауди А3“ с рег. №РР7297ВМ, като първоначално се движела по бул.“Симеон Велики“, а след това продължила движението си по ул.“Васил Априлов“ в посока ул.“Ген.Скобелев“. Около 11.40 часа на същия ден в района на ул.“Васил Априлов“ преди кръговото движение, намиращо се на кръстовището между улиците „Васил Априлов“ и „Петър Парчевич“ била настигната от таксиметров автомобил марка Дачия Сандеро с рег. №Н4109ВМ, управляван от свидетеля С. М. А.. След като последният подал светлинен сигнал жалбоподателката преустановила движението на управлявания от нея автомобил на ул.“Васил Априлов“ в гр.Шумен. Свидетелят А. й предал задната регистрационна табела на автомобила, като й обяснил, че намерил същата на земята пред ловно-рибарския магазин на бул.“Симеон Велики“, непосредствено след нейното потегляне от там и последвал автомобила, за да й предаде табелата. Непосредствено след като таксиметровия автомобил потеглил свидетелите П. С. П. и О. А. Р., които в този момент се движели със служебен полицейски автомобил марка Шкода Рапид с рег.№СВ5909НР в посока от кръговото кръстовище, образувано от ул.“Васил Априлов“ и „Петър Парчевич“ към ул.“Македония“ видели автомобила и подали към същия звук и светлинен сигнал. Спрели полицейския автомобил непосредствено след автомобила на жалбоподателката пред №62 на ул.“Васил Априлов“ в лявата част на пътното платно с насочена на изток предна част. На посоченото място полицейският автомобил престоял в периода от 11:39:30 до 11:52:00. Последните поискали съдействие от екип на „Пътна полиция“ към ОД на МВР - Шумен, при което на място пристигнали свидетелите С. Б. С. и Е. С. Б., които се движели със служебен автомобил марка Опел Астра с рег.№Н8000АР. Последният бил паркиран на ул.“Петър Парчевич“ до №26 в дясната част на платното за движение с предна част насочена на север, като престоял на така посоченото място в периода от 11:43:56 до 12:01:00 часа. На посоченото място била извършена и проверката на жалбоподателката, като автомобила на същата бил преместен по разпореждане на полицейските служители до посоченото място. При извършена служебна справка било констатирано и че управлявания от последната лек автомобил не е преминал годишен технически преглед.

За констатираните нарушения на жалбоподателката бил съставен акт за установяване на административно нарушение серия ГА №552983 от 07.01.2022 год.. Актосъставителят е посочил, че с описаните деяния е нарушена разпоредбата на чл.140, ал.1, предл.трето от ЗДвП и чл.147, ал.1 от ЗДвП. Актът е бил подписан от нарушителя, като същият е изложил,

че няма възражения. Впоследствие не се е възползвал от законното си право и в срока по чл.44 от ЗАНН не е представил допълнителни писмени възражения.

Съобразявайки материалите в административно-наказателната преписка на жалбоподателя е издадено наказателно постановление №22-0869-000074 от 10.02.2022 год. на Началник сектор в ОД на МВР – гр.Шумен, сектор Пътна полиция, с което на В. И. И., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** са наложени административни наказания “глоба” в размер на 200 /двеста/ лева и “лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 /шест/ месеца на основание чл.175, ал.3, предл.второ от ЗДвП за нарушение по чл.140 , ал.1 от ЗДвП и „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева на основание чл.181, т.1 от ЗДвП.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от част от събраните по делото писмени и гласни доказателства и по-конкретно от разпита в съдебно заседание на свидетеля С. М. А., отчасти на актосъставителя С. Б. С., на свидетелите Е. С. Б., С. М. А., О. А. Р., А.М.В. и П. С. П., както и от присъединените на основание чл.283 от НПК писмени доказателства и от предявеното на страните на основание разпоредбата на чл.284 от НПК веществено доказателство – запис от мобилен телефон посредством възпроизвеждането му чрез техническо средство.

При преценка на представения по делото и предявен на страните запис от мобилен телефон съдът съобрази обстоятелството, че същият следва да се третира като веществено доказателство по смисъла на чл.109, ал.1 от НПК. Същият има качеството на предмет, върху които има следи от нарушението, поради което без съмнение може да бъде използван. В тази връзка съдът съобрази константната съдебна практика на ВКС по този въпрос, съгласно която случайно създадените фотоснимки, диапозитиви, кинозаписи, видеозаписи и пр., които отразяват или съдържат информация за обстоятелства, включени в предмета на доказване по чл.102 от НПК, могат да се ползват като веществено доказателство по смисъла на чл.109, ал.1 от НПК и не бива да се смесват със съответните веществени доказателствени средства, визирани в разпоредбата на чл.125, ал.1 от НПК. Същият съдържа данни за втората част от извършената проверка на жалбоподателката, която е продължила на ул.“Петър Парчевич“, след пристигане на втория полицейски автомобил. При възпроизвеждане на същите бе установено, че към момента на изготвяне на записа автомобилът на жалбоподателката и два полицейски автомобили се намират на ул.“Петър Парчевич“ в гр.Шумен.

За изясняване на фактическата обстановка по делото е назначена и изготвена съдебно-автотехническа експертиза, по която вещото лице дава заключение относно траекторията на движение, местоположението на полицейските автомобили по време на извършване на проверката и периода от време, през който същите са престояли на посоченото местоположение.

При преценка на събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства съдът констатира, че е налице съществено противоречие относно обстоятелството каква е била траекторията на движение на полицейски автомобил Шкода Рапид с рег.№СВ5909НР

непосредствено преди спиране на автомобила на жалбоподателката, дали автомобилът на жалбоподателката е бил в покой или в движение непосредствено преди срещата му с посочения полицейски автомобил, евентуално ако е бил в движение по какъв начин и къде точно е станало подаването на сигнал за спиране от страна на свидетелите П. и Р..

При преценка на изготвената съдебно-автотехническа експертиза съдът намира, че същата следва да бъде кредитирана изцяло, доколкото вещото лице дава заключение относно местонахождението, посоката на движение и времето на престой на двата служебни автомобила използвайки изцяло данните от GPS устройствата, намиращи се в автомобилите и съдържащите се в паметта им данни и записи, както и информация за същите, предоставена от въззиваемата страна.

По отношение на събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства съдът намира, че напълно следва да бъдат кредитирани показанията на свидетеля С. М. А., доколкото показанията му са последователни, еднопосочни и кореспондират напълно с изготвената съдебно-автотехническа експертиза и с установената от съда и описана по-горе фактическа обстановка. Посоченият свидетел е напълно независим свидетел, без каквито и да е отношения със страните по делото и основания за заинтересованост от изхода на делото и показанията му почиват единствено на негови преки впечатления за фактите, за които свидетелства.

По отношение на свидетелите С. Б. С., Е. С. Б., С. М. А., О. А. Р., А.М.В., П. С. П. съдът намира, че показанията им следва да бъдат кредитирани в частта, в която същите заявяват, че окончателната проверка на жалбоподателката е била извършена на ул.“Петър Парчевич“ и че задната регистрационна табела на автомобила се е намирала в автомобила, а не на предназначения за това място. В същото време обаче между показанията на посочените свидетели е налице съществено противоречие относно траекторията на движение на полицейските автомобили, местоположението на автомобила на жалбоподателката непосредствено преди започване на проверката, обстоятелството дали същият е бил в покой или в движение, траекторията на движение и местоположението на полицейски автомобил модел Шкода Рапид с рег.№СВ5909НР непосредствено преди спиране на автомобила на жалбоподателката и начина на подаване на евентуалния сигнал за спиране на последната. Показанията им противоречат и на изготвената съдебно-автотехническа експертиза и на представените от въззиваемата страна доказателства, съдържащи данни относно траекторията на движение и местоположението на полицейските автомобили.

С оглед преодоляване на противоречия, възникнали в показанията на свидетелите А.М.В. и О. А. Р. между двамата е проведена очна ставка на основание разпоредбата на чл.143, ал.5 от НПК, във вр. с чл.143, ал.1 от НПК, но същата не допринася съществено за изясняване на изложената по-горе фактическа обстановка.

При така установената фактическа обстановка, доколкото жалбоподателят обжалва наказателното постановление единствено по пункт първи, се налага извода, че

по отношение на наказанието, посочено в пункт втори същото е влязло в сила.

При така установената фактическа обстановка по отношение на нарушението, посочено в пункт първи на наказателното постановление съдът приема от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.140, ал.1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

От събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че автомобилът на жалбоподателката при движението си първоначално по бул.“Симеон Велики“, а след това и по ул.“Васил Априлов“ в гр.Шумен е бил без поставената на съответното място задна регистрационна табела. От разпита на свидетелите С. М. А. и А.М.В. се установява по безспорен начин, че задната регистрационна табела на автомобила е паднала в района на ловно-рибарския магазин, намиращ се на бул.“Симеон Велики“ в гр.Шумен, като жалбоподателката е разбрала за това обстоятелство едва при спирането ѝ от свидетеля А. на ул.“Васил Априлов“. От изложеното се налага извода, че до момента, в който И. е била спряна от водача на таксиметровия автомобил, който ѝ е предал табелата, същата не е знаела, че управлявания от нея автомобил е без поставена задна регистрационна табела. Следователно дори да приемем, че И. е осъществила от обективна страна състава на посоченото в наказателното постановление нарушение липсва субективния елемент от неговия състав, поради което същата не следва да носи наказателна отговорност за него.

В същото време с акта за установяване на административно нарушение и с издаденото въз основа на него наказателно постановление е ангажирана административно-наказателната отговорност на И. за деяние по чл.140, ал.1 от ЗДвП, извършено на 07.01.2022 год. в 11.40 часа, като конкретно е посочено, че същата е управлявала собственото си МПС на кръстовището на улиците „Васил Априлов“ и „Петър Парчевич“ без задна регистрационна табела, която е била поставена на предната дясна седалка.

Съдът намира, че от събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства не може да се направи категоричен извод, че жалбоподателката е управлявала автомобила на посоченото място и в посочения времеви интервал, т.е. след момента, в който свидетелят А. ѝ е предал регистрационната табела, респективно И. е разбрала, че управлявания от нея автомобил няма поставена на съответното място задна регистрационна табела. Както бе посочено и по-горе първоначалната проверка на жалбоподателката е започнала на ул.“Васил Априлов“ до №62, където полицейският автомобил марка „Шкода Рапид“ с рег.№СВ5909НР е престоял за времето от 11:39:30 до 11:52:00 часа. В подкрепа на изложеното са както представените от въззиваемата страна справки, съдържащи записи на GPS координатите на монтираното в полицейския автомобил марка „Шкода Рапид“ с рег. №СВ5909НР GPS устройство и схеми, отразяващи траекторията на движение на същия, така също и изготвената и приета от съда съдебно-техническа експертиза. От посочените доказателства се установява, че полицейският автомобил се е движел по ул.“Васил Априлов“ в посока от МБАЛ – Шумен към ул.“Македония“, след което е завил вляво на

кръстовището, образувано от улиците „Васил Априлов“ и „Македония“, продължил е движението си по ул.„Георги Кирков“, след това по ул.„Петър Парчевич“ и след преминаване през кръстовището, образувано от улиците „Васил Априлов“ и „Петър Парчевич“ се насочил отново по ул.„Васил Априлов“ в посока ул.„Македония“, като спрял на ул.„Васил Априлов“ пред №62, където престоял в интервала от 11:39:30 до 11:52:00 часа. С оглед на изложеното съдът не кредитира показанията на свидетелите П. П. и О. Р., в които същите свидетелстват, че са се движили зад автомобила на жалбоподателката, като са и подали сигнал за спиране при навлизането ѝ в кръговото кръстовище, при което последната е завила по ул.„Петър Парчевич“ и е спряла. Посочените показания на двамата свидетели противоречат както на изготвената съдебно-автотехническа експертиза, така също и на представените от въззиваемата страна писмени доказателства, съдържащи данни, извлечени от GPS устройството, намиращото се в полицейския автомобил.

За прецизност следва да бъде отбелязано и че не следва да бъдат кредитирани и показанията на свидетелите С. Б. С., О. А. Р. и П. С. П., че са получили сигнал от дежурния по ОДЧ, че автомобил марка Ауди А3 се движи без регистрационна табела, доколкото от материалите по делото и по-конкретно от представеното от въззиваемата страна писмо рег. №869000-9882/26.07.2022 год. се установява че от извършените проверки в група ОДЧ при ОД на МВР Шумен е било установено, че във водените дневници за получени и предадени сигнали, и разпореждания, липсва информация на дата 07.01.2022 год. да е бил получен сигнал относно движение на лек автомобил Ауди А3 без регистрационна табела по улиците на гр.Шумен. Въпреки, че това обстоятелство е ирелевантно към самото нарушение същото има значение за изясняване на повода за извършената проверка и потвърждава извода, че е налице противоречие между част от събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства и установената от съда фактическа обстановка.

А с оглед на гореизложеното и доколкото не се установява автомобилът на жалбоподателката да е бил спрял по указания от свидетелите начин и на посоченото от тях място, не може да се направи категоричен извод, че непосредствено преди извършване на проверката автомобилът на И. е бил в движение, респективно, че същата го е управлявала. В тази връзка от разпита на свидетеля А. се установява, че автомобилът на И. е преустановил движението си, за да може последният да ѝ предаде регистрационната табела, като същият не е видял след това жалбоподателката да е потеглила от посоченото от него място на ул.„Васил Априлов“. Противоречиви са и показанията на свидетелката А.В., която първоначално в разпита си в съдебно заседание на 06.07.2022 год. свидетелства, че непосредствено след като водачът на таксиметровия автомобил им е предал табелата и е потеглил, е дошъл полицейския автомобил, който се е движел в срещуположна на тях посока и ги е спрял, но че управлявания то жалбоподателката автомобил все още не е бил потеглил. В същото време в проведената очна ставка на основание разпоредбата на чл.143, ал.5 от НПК, във вр. с чл.143, ал.1 от НПК между нея и свидетеля Р. заявява, че в момента, в който им е бил подаден сигнал за спиране, управлявания от И. автомобил е бил потеглил.

С оглед на всичко гореизложено съдът намира, че от събраните в хода на съдебното

производство писмени и гласни доказателства не може да се направи категоричен извод, че жалбоподателката е управлявала собствения си лек автомобил след момента, в който ѝ е била предадена задната регистрационна табела, респективно че е осъществила от обективна и субективна страна състава на описаното в пункт първи на акта за установяване на административно нарушение и в издаденото въз основа на него наказателно постановление административно нарушение.

Административно-наказващият орган, чиято е доказателствена тежест да докаже извършеното от жалбоподателя нарушение не успя да ангажира такива категорични доказателства, от които да се направи единствено възможен извод, че следва да бъде ангажираната административно-наказателната отговорност на И. за вмененото ѝ нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП. А с оглед на изложеното обжалваното наказателно постановление в частта по пункт първи се явява необосновано и недоказано и като такова следва да бъде отменено изцяло.

В останалата си част наказателното постановление не е било обжалвано и същото е влязло в сила.

Предвид изхода на делото и обстоятелството, че от страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение и възнаграждение за вещо лице, съдът съобрази обстоятелството, че съгласно разпоредбата на [чл.63д, ал.1 от ЗАНН](#), в производствата пред районен и административен съд, както и в касационното производство, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Според нормата на [чл.143, ал.1 от АПК](#), когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В тази връзка съдът, като съобрази посочената разпоредба, както и обстоятелството, че в настоящото производство жалбоподателят е направил разходи за адвокатско възнаграждение и възнаграждение за вещо лице намира, че искането за присъждане на разноски се явява основателно и доказано. В тази връзка при преценка на направеното от страна на процесуалният представител на въззиваемата страна възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение съдът намира същото за неоснователно. При преценка на възражението съдът съобрази обстоятелството, че видно от представените от жалбоподателя писмени доказателства във връзка с депозираната жалба за процесуално представителство е било заплатено възнаграждение за един адвокат в размер на 500 лева без ДДС. Разпоредбата на чл.63д, ал.2 от ЗАНН предвижда, че в случай, че е заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.

Имайки предвид естеството на производството, както и правилата за определяне на съответното минимално възнаграждение, визирани в разпоредбата на чл.18, ал.2, във вр. с

чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1 от 09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, настоящият състав намира, че възнаграждението е определено в размер над минималния размер, посочен в разпоредбата на чл.7, ал.2, т.1 от същата наредба / в сила към датата на сключване на договора за правна помощ и защита/. В същото време обаче, доколкото по делото са били проведени повече от едно съдебни заседания, то на адвоката се дължи допълнително възнаграждение, поради което така определения и заплатен от страната размер не е прекомерен, поради което и възражението за неговото намаляване следва да бъде оставено без уважение. С оглед на изложеното въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноси в размер на 750 лева, включващи заплатено адвокатско възнаграждение и възнаграждение за вещо лице, съгласно представен списък.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №22-0869-000074 от 10.02.2022 год. на Началник сектор в ОД на МВР – гр.Шумен, сектор Пътна полиция, **в частта по пункт първи**, в която на В. И. И., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** са наложени административни наказания “глоба” в размер на 200 /двеста/ лева и “лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 /шест/ месеца на основание чл.175, ал.3, предл.второ от ЗДвП за нарушение по чл.140 , ал.1 от ЗДвП, като недоказано и необосновано.

В останалата си част наказателно постановление №22-0869-000074 от 10.02.2022 год. на Началник сектор в ОД на МВР – гр.Шумен, сектор Пътна полиция не е било обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН ОД на МВР – гр.Шумен **да заплати на В. И. И., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** сумата от 750 лева /седемстотин и петдесет лева/, представляваща направени в настоящото производство разноси за адвокатско възнаграждение и възнаграждение за вещо лице, съгласно представен списък.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Шуменския административен съд в 14-дневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____